

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/historia-z-ipn/214090,Monika-Litwinska-Przeciw-przemocy-Protest-glodowy-w-Krakowie-Biezanowie.html>
27.02.2026, 01:47

Monika Litwińska: Przeciw przemocy. Protest głodowy w Krakowie-Bieżanowie

W nocy z 18/19 lutego 1985 r. niewielka grupa krakowskich opozycjonistów z Konfederacji Polski Niepodległej, Niezależnego Zrzeszenia Studentów i NSZZ „Solidarność” rozpoczęła głodówkę protestacyjną w kościele pw. Narodzenia NMP w krakowskim Bieżanowie.

[Konfederacja Polski Niepodległej \(KPN\) Opozycja w PRL Solidarność](#)

18.02

Uczestnicy strajku w drodze na Jasną Górę w ramach V Pielgrzymki Krakowskiej (fot. z zasobu Archiwum Akt Nowych, wyk. Andrzej Augustynowicz)

Protest był wyrazem sprzeciwu wobec jawnych aktów bezprawia funkcjonariuszy SB i ich mocodawców z PZPR, czego najtragiczniejszym skutkiem było uprowadzenie i zamordowanie jesienią 1984 r. ks. Jerzego Popiełuszki. Kolejnym powodem było uwięzienie przywódców opozycji: Andrzeja Gwiazdy, Adama Michnika, Władysława Frasyniuka i Bogdana Lisa.

Zepchnięta do podziemia opozycja próbowała wówczas powoływać Komitety Obrony Praworządności. Udało się to jedynie w większych miastach Polski. W Krakowie rozbite w stanie wojennym środowiska opozycyjne również zintegrowały się i 7 listopada 1984 r. powołały Inicjatywę Obywatelską w Obronie Praw Człowieka „Przeciw Przemocy”. To właśnie jej członkowie (Bożena Huget, Radosław Huget, Agata Michałek, Anna Galus, Mieczysław Majdzik, Piotr Świder i Witold Toś) byli organizatorami lutowej głodówki w Bieżanowie.

Olbrzymim wsparciem był przyjazd do Karkowa Biezanowa Anny Walentynowicz, która od razu nadała dynamikę i ton całej inicjatywie oraz stała się duchowym opiekunem głodujących. Opiekę lekarską zapewniła natomiast dr Irena Szmyd. Protest popierała od samego początku Małopolska „Solidarność”, zrzeszona w Tajnych Komisjach Zakładowych „Elbudu”, „Transbudu”, „Krakbudu” i Kombinat HIL.

„Racja moralna jest po Waszej stronie...”

Głodówkę rozpoczęto wydając oświadczenie, w którym domagano się natychmiastowego uwolnienia działaczy „Solidarności”, a także wyrażono zdecydowany sprzeciw wobec wyrzucenia z kraju Seweryna Blumsztajna, opozycjonisty, który w 1985 r. próbował wrócić do Polski i został z lotniska deportowany z powrotem do Francji, skazania na cztery lata więzienia Józefa Piniora, przywódcy podziemnej „Solidarności” na Dolnym Śląsku, oraz szerzenia kampanii nienawiści skierowanej przeciwko Kościołowi, w szczególności przeciw księżom-kapelanom „Solidarności”: Kazimierzowi Jancarzowi, Stanisławowi Małkowskiemu i Henrykowi Jankowskiemu.

W prasie podziemnej apelowano o przyłączanie się do głodówki, jak również o organizowanie podobnych akcji w całym kraju.

Już pierwszego dnia zachodnie agencje prasowe w Polsce, Associated Press i Reuters, zostały poinformowane o rozpoczynającej się w Biezanowie głodówce. Małopolska „Solidarność” wydała specjalny komunikat w którym pisano:

„TRWAJCIE! Racja moralna jest po waszej stronie. Ludzie pracy są z Wami. Ludzie patrzą na Was z prawdziwym podziwem i zrozumieniem, że obrona wartości podstawowych jest obowiązkiem najpierwszym. Tym protestem głodowym świadczycie o godności społecznej Polaków. Przywracacie nam wszystkim uczciwą twarz!”.

Solidarni w walce ze złem

Wkrótce z całego kraju zaczęli napływać pierwsi ochotnicy – ludzie w różnym wieku, wywodzący się z różnych środowisk. Dużą grupę stanowili dawni żołnierze Polski Podziemnej oraz działacze podziemia antykomunistycznego z lat 40. i 50., a także byli więźniowie polityczni. Z Katowic zadeklarowała przyjazd z grupą kilku osób Danuta Skorenko, więzień polityczny i aktywna działaczka „Solidarności”. Do głodówki dołączył Stanisław Florczyk, żołnierz AK, więziony w czasach stalinowskich. W pierwszym dniu głodujących odwiedził ks. Tadeusz Zaleski z grupą studentów i robotników, a także ojciec ks. Jerzego Popiełuszki.

Na początku marca przybyła do Biezanowa liczna delegacja Komitetu Obrony Praworządności Regionu Pomorza Szczecińskiego, która znacznie wzmocniła siły protestujących, m.in. Anna Zelny, Jan Kostecki, Marek Paszkiewicz, Edmund Bałuka i Grzegorz Ostrowski – członkowie Komitetu, a także przewodniczący NSZZ „Solidarność” Regionu Pomorza Zachodniego w Szczecinie Marian Jurczyk oraz członek Zarządu Grzegorz Durski, jak również więziony wcześniej za działalność opozycyjną Eugeniusz Hilibrand. Głodujących odwiedzili też: Mieczysław Gil, przewodniczący Komisji Robotniczej Hutników, Kazimierz Świtoń, legendarny założyciel niezależnych związków zawodowych na Śląsku i Seweryn Jaworski, przewodniczący NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze. Z Piekarska Śląskiego przyjechali górnicy z transparentem

„Piekary popierają głodujących”.

[Czytaj artykuł Moniki Litwińskiej *Przeciw przemocy. Protest głodowy w Krakowie-Bieżanowie* na portalu przystanekhistoria.pl](#)

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Opozycja w PRL, Solidarność

Artykuł